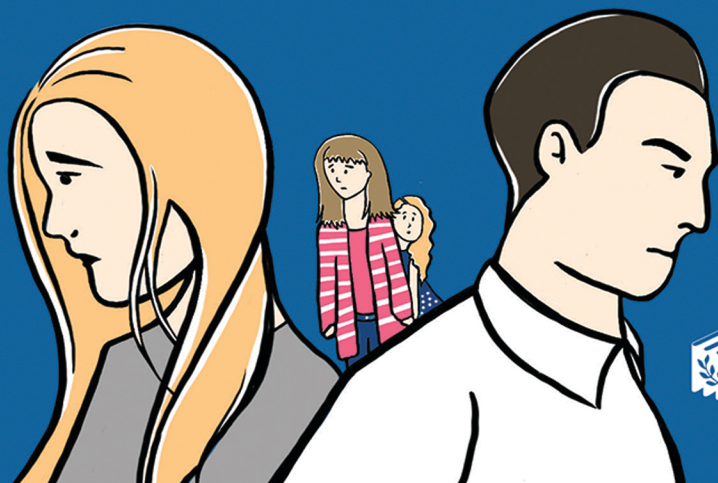

Συλλογή
περιστέρια

ΖΩΗ ΑΝΑΠΛΩΣΗ

ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Ζωή ανάποδα

Η Άντρη Αντωνίου γεννήθηκε στην Κύπρο το 1980. Αποφοίτησε από το Τμήμα Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου και εργάζεται ως δασκάλα.

Έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας Κύπρου για Μεγάλα Παιδιά και Εφήβους και έχει βραβευτεί τρεις φορές από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά.

Κυκλοφορούν τα βιβλία της: *Μπελαδομαγνήτης* (Ψυχογιός, 2012), *Πηνελόπη* (Ψυχογιός, 2013), *Καρδιά πάνω σε ρόδες* (Ψυχογιός, 2016), *Το καλοκαίρι που μεγάλωσα* (Κέδρος, 2017), *Από τους τέσσερις ο τέταρτος* (Ψυχογιός, 2017), *Βοήθεια!* (Μεταίχμο, 2017) και *Πού πήγε το γέλιο σου, Ορσαλία;* (Εκδόσεις Πατάκη, 2018).

Περισσότερες πληροφορίες για τη συγγραφέα και τα βιβλία της μπορείτε να βρείτε στη διεύθυνση: <https://antriantoniou.com/>

ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ζωή ανάποδα

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 189

Άντρη Αντωνίου, *Ζωή ανάποδα*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Κατερίνα Σισκοπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Θανάσης Κοκολόγος

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright[©] για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Copyright[©] Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Άντρη Αντωνίου, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2018

ΚΕΤ Α419 ΚΕΠ 405/18 ISBN 978-960-16-7631-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.45, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Σ' εσένα που μπορεί ο κόσμος σου
να έχει αναποδογυριστεί.*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Πέμπτη 1 Ιουνίου 2017	11
Κυριακή 4 Ιουνίου 2017	14
Τρίτη 6 Ιουνίου 2017	18
Πέμπτη 8 Ιουνίου 2017	22
Σάββατο 10 Ιουνίου 2017	25
Κυριακή 11 Ιουνίου 2017	29
Τετάρτη 14 Ιουνίου 2017	32
Σάββατο 17 Ιουνίου 2017	39
Τετάρτη 21 Ιουνίου 2017	45
Σάββατο 24 Ιουνίου 2017	50
Τρίτη 27 Ιουνίου 2017	54
Σάββατο 1 Ιουλίου 2017	60
Τετάρτη 5 Ιουλίου 2017	64
Πέμπτη 6 Ιουλίου 2017	70
Σάββατο 8 Ιουλίου 2017	74
Δευτέρα 10 Ιουλίου 2017	77
Τετάρτη 12 Ιουλίου 2017	81
Σάββατο 15 Ιουλίου 2017	84
Σήμερα, 5 Ιουλίου 2018	87

Πέμπτη 1 Ιουνίου 2017

ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ θα έπρεπε να είμαι χαρούμενη. Όχι απλά χαρούμενη. Ευτυχισμένη. Επειδή μπήκε το καλοκαίρι, που είναι η αγαπημένη μου εποχή. Το καλοκαίρι το περιμένω εννιά ολόκληρους μήνες. Από τον Σεπτέμβριο ως τον Μάιο λαχταρώ τη μέρα που θα ξαναέρθει το καλοκαίρι (δηλαδή τη σημερινή).

Λατρεύω το καλοκαίρι επειδή:

1) Κλείνει το σχολείο. Δεν είναι πως δε μ' αρέσει το σχολείο. Αλλά εσένα άμα σε ρωτούσαν «Τι προτιμάς; Να πηγαίνεις σχολείο, να κρατάς σχολική σάκα και να λύνεις μαθηματικά προβλήματα ή να πηγαίνεις στη θάλασσα, να κρατάς τσάντα παραλίας και να χτίζεις κάστρα στην άμμο;», τι θα απαντούσες; Όσο και να σ' αρέσει το σχολείο, πάω στοίχημα πως θα διάλεγες τη θάλασσα. Κι εγώ τη θάλασσα διαλέγω και θάλασσα σημαίνει καλοκαίρι.

2) Κάθε καλοκαίρι πάμε ταξίδι με την οικογένειά μου. Κάποιες φορές ταξιδεύουμε με αεροπλάνο και η Ισμήνη κλαίει επειδή βουλώνουν τ' αυτιά της και πονάνε. Άλλες φορές ταξιδεύουμε με καράβι κι εμένα με πιά-

νει ναυτία και κάνω εμετό. Όμως, είτε με αεροπλά-
νο είτε με καράβι, στα ταξίδια μας περνάμε πάντα
τέ-λει-α. Ο μπαμπάς κάνει συνέχεια αστεία και μας
τραβάει φωτογραφίες ενώ η μαμά είναι τόσο άνετη,
που μας αφήνει να τρώμε οτιδήποτε θέλουμε. Όπως
πίτσες, παγωτά και πατάτες τηγανητές. Και δε μας κά-
νει ούτε μια φορά το γνωστό της κήρυγμα: «Πρέπει να
φάτε φακές. Οι φακές έχουν σίδηρο. Το σώμα σας χρειά-
ζεται σίδηρο».

3) Το καλοκαίρι είναι τα γενέθλιά μου. Τη μέρα των γε-
νεθλίων μου η καρδιά μου φτερουγίζει σαν χελιδόνη
στον γαλανό ουρανό. Τα γιορτάζουμε από την ώρα
που ξυπνώ μέχρι την ώρα που κλείνω τα μάτια μου το
βράδυ. Κι όταν λέω βράδυ, εννοώ μεσάνυχτα. Τη νύ-
χτα των γενεθλίων μου με αφήνουν να μένω ξύπνια ως
τα μεσάνυχτα. (Όπως και την παραμονή της Πρωτο-
χρονιας και το βράδυ της Ανάστασης. Όχι ότι συγκρί-
νεται η μέρα των γενεθλίων μου με την παραμονή της
Πρωτοχρονιας ή το βράδυ της Ανάστασης.) Ειλικρι-
νά, όμως, δεν είναι μόνο τα δώρα ή η τούρτα με γεύση
σοκολάτα-φουντούκι (που είναι η αγαπημένη μου γεύ-
ση) ή τα χατίρια που μου κάνουν όλοι που με γεμίζουν
με τόσο μεγάλη χαρά. Είναι η αγάπη που νιώθω να με
περιτριφυρίζει. Σαν πολύχρωμο περιτύλιγμα σε δώρο,
γλυκιά σαντιγί σε κέικ και φλογίτσα στα κεράκια της
τούρτας.

Σήμερα που είναι 1η Ιουνίου, αντί να είμαι χαρού-
μενη, είμαι προβληματισμένη. Κι ας μπήκε το καλο-

καίρι. Αν όμως όλα αυτά που κάνουν το καλοκαίρι αγαπημένη μου εποχή πάψουν να συμβαίνουν, το καλοκαίρι θα συνεχίσει να είναι η αγαπημένη μου εποχή;

Τα σχολεία σε λίγες μέρες θα κλείσουν κι αυτό είναι το μόνο που ξέρω σίγουρα στη ζωή μου. Για όλα τα υπόλοιπα δεν έχω ιδέα. Επίσης, φοβάμαι να ρωτήσω, γιατί δεν ξέρω αν θα μ' αρέσει η απάντηση που θα πάρω.

Γι' αυτό γράφω τα ερωτήματά μου εδώ. Και τις επόμενες μέρες θα προσπαθήσω να βρω μόνη μου τις απαντήσεις.

Ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ το φετινό καλοκαίρι

- Ο μπαμπάς θα επιστρέψει σπίτι μας ή θα συνεχίσει να μένει σε ξενοδοχείο;
- Η μαμά τον αγαπάει ακόμα; Εκείνος τη μαμά; Είναι δυνατόν να έχουν πάψει να αγαπάνε ο ένας τον άλλο;
- Φέτος το καλοκαίρι θα πάμε όλοι μαζί θάλασσα; Θα πάμε όλοι μαζί ταξίδι; Και, πάνω απ' όλα, θα συνεχίσουμε να είμαστε όλοι μαζί;
- Τα δωδέκατα γενέθλιά μου θα τα θυμηθεί κανένας ή θα είναι τα χειρότερα γενέθλια της ζωής μου;

Δεν μπορώ και δε θέλω να σκεφτώ
περισσότερα για την ώρα.
Καληνύχτα.

Κυριακή 4 Ιουνίου 2017

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΩ, πήρα μια κάποια απάντηση στο ερώτημα «Θα συνεχίσουμε να είμαστε όλοι μαζί;». Πράγμα που έκανε τη μέρα μου να εξελιχθεί από ροζ και ζαχαρένια σε γκρι και συννεφένια.

Όλο το απόγευμα, εγώ και η Ισμήνη το περάσαμε στη γιαγιά, η οποία –δεν ξέρω αν είναι ιδέα μου– μου φάνηκε πως έκανε μεγαλύτερη προσπάθεια απ’ ό,τι συνήθως για να μας ψυχαγωγήσει. Όχι ότι περνάμε ποτέ βαρετά στη γιαγιά. Σήμερα όμως ήταν λες και η γιαγιά είχε καλώδιο και ήταν ενωμένη με πρίζα κι όλο το ρεύμα που διοχετευόταν στο σώμα της την έκανε να μην μπορεί να καθίσει λεπτό σε ησυχία.

Η πιο ωραία φάση της ημέρας ήταν όταν η γιαγιά μάς πήγε βόλτα και μας αγόρασε παγωτό, ποπκόρν και μαλλί της γριάς. Συνήθως μας αγοράζει μόνο το ένα από τα τρία, γιατί λέει πως αν μάθει η μαμά πως μας κάνει όλα τα χατίρια, θ’ αρχίσει να γκρινιάζει και πως δεν έχει καμιά όρεξη να ακούει την γκρινία της κόρης της.

«Δε θα το πω, αν δεν το πείτε» μας έκλεισε το μάτι την ώρα που παίρναμε στα χέρια μας από ένα τερά-

στιο μαλλί της γριάς στο πιο ωραίο ροζ χρώμα που υπάρχει.

Ήταν τόσο νόστιμο, που την ώρα που έλιωνε στο στόμα μου σκέφτηκα πως αν ποτέ μου ζητήσουν να περιγράψω την ευτυχία θα πω αυτό: «Η ευτυχία είναι ροζ, μπαμπακένια και λιώνει στο στόμα σου σαν ζάχαρη».

Η γιαγιά έδειξε το κεφάλι της και είπε: «Τι θα λέγατε αν αυτή η γριά έβαφε τα μαλλιά της ροζ; Θα της πήγαιναν;». Και πλησίασε κοντά στο κεφάλι της το μαλλί της γριάς που κρατούσα για να της πούμε αν της πηγαίνει το ροζ χρώμα. Γελάσαμε με την Ισμήνη κι εγώ είπα: «Δεν είσαι γριά, γιαγιά! Αλλά αν βάψεις τα μαλλιά σου ροζ, θα είσαι η πιο κουλ γιαγιά στον πλανήτη με διαφορά!».

Όλες τις ώρες που περάσαμε με τη γιαγιά, το μυαλό μου πήγαινε αλλού και ελάχιστες φορές θυμήθηκα όσα με απασχολούν. Όταν όμως επιστρέψαμε σπίτι, η ατμόσφαιρα ήταν εντελώς διαφορετική. Μέχρι και ο λαμπερός ήλιος που μας ζέσταινε την ώρα που κάναμε τις βόλτες μας πήγε και εξαφανίστηκε πίσω από κάτι μουντά γκρίζα σύννεφα.

Επίσης, η Ισμήνη έπαθε αυτό που παθαίνει πάντα όταν τρώει πολλή ζάχαρη. Πολλαπλασιάστηκε η ενέργειά της. Έτρεχε πάνω κάτω στο σαλόνι και τσίριζε. Η μαμά φώναξε: «Πάλι σας αγόρασε πολλά γλυκά η γιαγιά; Νομίζω ότι πρέπει να κάνω μια κουβέντα μαζί της. Δε γίνεται ό,τι χτίζω εγώ να το χαλά εκείνη».

Επειδή κατάλαβα πως η γιαγιά θα είχε μπλεξιμα-

τα κι αυτό μου φαινόταν πολύ άδικο, έτρεξα και άρπαξα την Ισμήνη από τη μέση για να τη συνετίσω. «Η γιαγιά μάς τάισε μόνο καρπούζι» είπα. Η Ισμήνη συνέχισε να κλοτσάει και να γρονθοκοπά τον αέρα και η μαμά φαινόταν έτοιμη να εκραγεί από τα νεύρα.

Σε μια από τις κλοτσιές της η Ισμήνη αναποδογύρισε το βάζο που στόλιζε τον μπουφέ μας. Το βάζο έπεσε στο πάτωμα και έσπασε σε μεγάλα κομμάτια. Η Ισμήνη σταμάτησε να τσιρίζει και ξεκίνησε να κλαίει. Την άφησα κάτω και έτρεξα να μαζέψω τα κομμάτια.

«Ίσως να μπορούμε να τα ξανακολλήσουμε» είπα αλλά οι φωνές της μαμάς ήταν τόσο δυνατές, που αποκλείω να έφτασε στα αυτιά της η πρότασή μου.

Την ώρα που έβαζα τα σπασμένα κομμάτια πάνω στον μπουφέ, πρόσεξα την κορνίζα μέσα στην οποία υπήρχε εδώ και χρόνια η φωτογραφία με τους τέσσερις μας. Ο μπαμπάς και η μαμά αγκαλιά κι εγώ με την Ισμήνη κουλουριασμένες δίπλα τους. Η μαμά έλεγε πάντα πως αυτή η φωτογραφία αποτύπωνε την «οικογενειακή ευτυχία» μας. Η κορνίζα όμως τώρα είχε μέσα μια εντελώς διαφορετική φωτογραφία. Εμένα με την Ισμήνη να κάνουμε τροχό στο γρασίδι στο πάρκο της γειτονιάς μας.

Η μαμά συνέχιζε να τσιρίζει και η Ισμήνη συνέχιζε να κλαίει. Πήγα και στάθηκα απέναντι στη μαμά και ρώτησα: «Γιατί άλλαξες τη φωτογραφία στην κορνίζα; Γιατί άλλαξες τη φωτογραφία που είμαστε οι τέσσερις μας;».

Ούτε που μου έδωσε σημασία. Λες και αυτό που τη ρωτούσα ήταν εντελώς ασήμαντο για να μπει στον κόπο να το σχολιάσει. Φυσικά την ξαναρώτησα. Ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου γύρισε και μου είπε: «Ζωή, σε παρακαλώ, μην κάνεις σαν μωρό. Σ' το ζητάω σαν χάρη».

Ήρθα στο δωμάτιό μου πιο συννεφιασμένη κι από τα γκρίζα σύννεφα που είχαν πια πυκνώσει στον ουρανό. Την ώρα που ξεκίνησε να βρέχει κατάλαβα πως στο ερώτημα «Θα συνεχίσουμε να είμαστε όλοι μαζί;» η απάντηση είναι η εξής: «Στις φωτογραφίες μας, πάντως, όχι».

Πάω για ύπνο ακούγοντας τη βροχή να πέφτει.
Παλιά αυτό με έκανε χαρούμενη. Απόψε καθόλου.
Καληνύχτα.

